

Informatieblad

Geachte Lezers,

De junimaand is toegewijd aan het H. Hart van Jezus, omdat het feest van het H. Hart bijna altijd in juni valt. Het moet gevierd worden na het octaaf van Sacramentsdag, en is als het ware de afsluiting van de geheimen van onze Zaligmaker. We vieren dan nog eens Zijn liefde die hieraan ten grondslag ligt.

In het centrale venster van de apsis van onze oude St. Clemenskerk in Gerwen vinden we, een beetje verscholen achter het hoge altaarkruis, een voorstelling van een van de vier verschijningen van het H. Hart aan de H. Margaretha-Maria Alacoque (27 december 1674). We zien de zuster in haar kloosterkapel knielen. Ze is in gebed, houdt de ogen op het H. Sacrament gericht en wordt plotselings boven het altaar een hemels licht gewaar. Te midden van dat licht staat Jezus en wijst haar op Zijn H. Hart, dat als de zon straalt, door vlammen omgeven. Hij zegt met zachte stem: “Mijn dochter, zie hier het Hart, dat de mensen zo zeer heeft bemind en tot loon ontvang Ik van de meesten slechts ondank; want zij houden niet op Mij te beledigen”. Dan maakt Hij haar Zijn wil bekend: dat de afbeelding van Zijn H. Hart in het openbaar zou tentoongesteld worden, opdat de ijzige harten mogen smelten.

Later vroeg Hij haar ook, dat een bijzondere feestdag ter ere van Zijn H. Hart zou worden ingesteld, om eerherstel te brengen. Hij maakte haar bekend, welke schatten van genade Hij aan de vereerders van Zijn H. Hart zou geven. Hij deed hun twaalf beloften: 1. Ik zal hun de genaden geven, die zij in hun staat nodig hebben. 2. Ik zal de vrede in hun families doen heersen. 3. Ik zal ze troosten in al hun kwellingen. 4. Ik zal hun verzekerde toevlucht zijn in hun leven en vooral in het uur van de dood. 5. Ik zal overvloedige zegeningen storten over al hun ondernemingen. 6. De zondaars zullen in Mijn Hart de bron en een oneindige oceaan van barmhartigheid vinden. 7. De lauwe zielen zullen vurig worden. 8. De vurige zielen zullen zich spoedig tot een grote volmaaktheid verheffen. 9. Ik zal de plaatsen zegenen, waar het beeld van Mijn H. Hart zal tentoongesteld en vereerd worden. 10. Ik zal aan de priesters de gave schenken om de meest versteende harten te raken. 11. De naam van de personen, die deze godsvrucht zullen verspreiden, zal in Mijn Hart geschreven en er nooit uitgewist worden. 12. Zij, die negen achtereenvolgende eerste vrijdagen van de maand communiceren tot eerherstel, zullen de genade van de eindvolharding ontvangen.

De 9^e belofte wijst ons op het belang van de intronisatie van het H. Hart in het gezin, waarbij een beeld of plaat van het H. Hart wordt gewijd en door het gezinshoofd plechtig op de ereplaats van de woning wordt geplaatst. Het gezin wijdt zich toe aan het H. Hart tot erkenning van het gezag van Christus over de familiekring, tot bevordering van het christelijk gezinsleven in deugd en gebed, en tot eerherstel voor de miskennis van Zijn Koningschap over de maatschappij.

Hebt u thuis het H. Hart al officieel geïntoniseerd? Nodig de priester uit!

Pater Carlo de Beer

Verklaring

van de Priesterbroederschap St. Pius X betreffende de postsynodale exhortatie *Amoris laetitia* van Paus Franciscus van 19 maart 2016

Het is om te huilen

Onder de vele standpunten, verklaringen en commentaren die gepubliceerd zijn over *Amoris Laetitia*, zijn onlangs drie studies van priesters van onze Broederschap verschenen: “*Amoris Laetitia: Een overwinning van het subjectivisme*” door pater Matthias Gaudron; “*Korte overwegingen bij hoofdstuk 8 van de pauselijke exhortatie Amoris Laetitia*” van pater Jean - Michel Gleize; “*Na de synode: men vraagt naar het waarom van de ontbindbaarheid*” van pater Christian

Thouvenot . Het Moederhuis keurt deze studies goed en onderschrijft ze volledig. Ze vullen elkaar harmonieus aan en geven een overzicht van het document van Paus Franciscus.

De gevolgde procedure tijdens de twee synodes en de omstandigheden daar omheen, hebben al veel vragen opgeworpen: voor het buitengewone consistorie van februari 2014, was alleen kardinaal Walter Kasper uitgenodigd om het onderwerp van de synode te verduidelijken, terwijl

het bekend is dat hij al jaren actie voerde voor de opheffing van het verbod volgens goddelijke wet om het Lichaam van Christus aan openbare zondaars te geven. Het tussentijds verslag, *Relatio post disceptationem*, gepubliceerd in oktober 2014 tijdens de eerste synode, kwam niet overeen met de resultaten van de besprekingen. In het eindrapport waren onderwerpen geïntegreerd, terwijl ze niet door de synode waren goedgekeurd. Net voor de tweede (gewone) synode, publiceerde de paus twee *Motu proprio* die exact betrekking hadden op het onderwerp van de synode; het vergemakkelijken van de canonieke procedure voor verklaringen van nietigheid van huwelijken. Een vertrouwelijke brief van 13 kardinalen, waarin angst over de uitkomst van de synode was uitgedrukt, werd publiekelijk aangemerkt als een “samenzwering”.

De vraag van toelating van “hertrouwd” gescheiden personen tot de Heilige Communie is al meerdere malen behandeld door de Kerk, die daarop duidelijk heeft geantwoord, zelfs in de afgelopen periode¹. Een nieuwe discussie over de constante leer en de praktijk van de Kerk kon dus alleen maar schadelijk zijn en de leer eerder verduisteren dan verhelderen. Dat is precies wat er gebeurd is.

In een pauselijk document verwacht men een duidelijke verklaring van het leergezag van de Kerk en van het christelijk leven te vinden. Maar nu is *Amoris Laetitia* meer, zoals anderen al terecht hebben opgemerkt, “een verhandeling over psychologie, pedagogie, morele en pastorale theologie en spiritualiteit.” De kerk heeft de taak de leer van Jezus Christus te verkondigen, gelegen of ongelegen, en

om daaruit de nodige conclusies te geven voor het welzijn van de zielen. Zij heeft de plicht de wet van God in herinnering te brengen, niet om deze te minimaliseren of uit te leggen hoe, in sommige gevallen, deze niet van toepassing zou zijn. Zij moet de principes aangeven en laat de concrete toepassing over aan de zielzorger, de biechtvader en ook aan het door het geloof verlichte geweten, als *regel, die aan het menselijk handelen voorafgaat*.

In een streven naar een pastoraal van barmhartigheid, is de tekst op bepaalde plaatsen gekenmerkt door subjectivisme en moreel relativisme. De objectieve regel wordt vervangen, op protestantse wijze, door het persoonlijke geweten. Dit gif heeft zijn wortels in het personalisme, dat in de gezinspastoraal niet meer de gave van het leven en het welzijn van het gezin op de eerste plaats stelt, maar de persoonlijke groei en spirituele ontwikkeling van de echtgenoten. In dit opzicht kan men alleen maar weer de omkering van de doelstellingen van het huwelijk betreuren, zoals beschreven in de pastorale constitutie *Gaudium et Spes* van het Tweede Vaticaans Concilie en in *Amoris Laetitia* opnieuw aan de orde komt. De zogenaamde “wet van de geleidelijkheid” gooit de katholieke moraal ondersteboven.

De gevolgen van *Amoris Laetitia* zijn reeds voelbaar in de Kerk: een pastoor weigert, volgens zijn plicht, om het Lichaam van Christus te geven aan openbare zondaars, terwijl een andere ieder een uitnodigt voor de H. Communie. De voorzitter van de bisschoppenconferentie van de Filippijnen zei dat *Amoris Laeti-*

tia in zijn land onmiddellijk in praktijk zou worden gebracht en dat daarom, in bepaalde gevallen, gescheiden en “hertrouwde” personen de Communie zullen ontvangen.² Een diepe verdeeldheid tekent zich af in het hart van het episcopaat en het Heilig College. De gelovigen zijn in verwarring, de hele Kerk lijdt aan deze scheuring. De vraag om in alle gevallen de geboden van God verplicht na te leven opnieuw aan de orde te stellen, in het bijzonder die van de huwelijksrouw, is capituleren voor het dictaat van de feiten en van de geest van de tijd: in veel landen reeds – zoals Duitsland bijvoorbeeld – treedt men allang de praktijk, die voortvloeit uit het goddelijke gebod, met voeten. In plaats van te verheffen *wat het is* tot het niveau waarop *het moet zijn*, verlaagt men het niveau van *wat het moet zijn* tot *wat het is*, tot de vrijblijvende moraal van modernisten en progressieven.

De gelovigen van wie het huwelijk is gebroken, maar die in deze situatie, zo deugdzaam en soms heroïsch, trouw zijn gebleven aan de belofte die ze maakten voor het altaar, voelen zich verraden. Het is om te huilen.

Wij smeken de Heilige Vader nederig, maar resoluut, de exhortatie *Amoris Laetitia*, en in het bijzonder hoofdstuk 8, te herzien. Zoals in de teksten van het Tweede Vaticaans Concilie, moet wat dubbelzinnig is op eenduidige manier worden geïnterpreteerd, en moet wat in tegenspraak is met de leer en de praktijk van de Kerk worden verwijderd – voor de glorie van God, voor het heil van de hele Kerk, voor de redding van de zielen, in het bijzonder van degenen die dreigen te worden misleid door de schijn van een valse barmhartigheid.

Menzingen, 2 mei 2016,
op het feest van de H. Athanasius

1. Vgl. de apostolische Exhortatie *Familiaris Consortio* (nr. 84); Catechismus van de katholieke Kerk (art. 1650); Brief van de Congregatie voor de Geloofsleer van 14 september 1994; Verklaring van de Pontificale Raad voor de Wetsteksten van 24 juni 2000.

2. Verklaring van 9 april 2016: “Dit is een beschikking van de barmhartigheid, een opening van hart en geest, die geen enkele wet nodig heeft, die op geen enkele beleidslijn wacht. Dit kan en moet ogenblikkelijk worden uitgevoerd”.

Een overwinning van het subjectivisme

door Pater Matthias Gaudron

Op 8 April jl. werd het lang verwachte post synodale schrijven van Paus Franciscus gepubliceerd. De Paus heeft daarin noch een algemene toestemming voor de communie-uitreiking aan hertrouwd gescheiden personen gegeven, noch bisschopsconferenties volmacht verstrekt tot uitzonderingsregelingen. Hij heeft ook de woorden van de afgelopen bisschopssynode herhaald, dat er “geen enkele grondslag” bestaat om “tussen homoseksuele samenlevingsvormen en het plan van God over huwelijk en gezin overeenkomsten samen te stellen, ook niet in een ruimere betekenis” (AL 251). Tenslotte heeft hij duidelijke woorden tegen de gender theorie gevonden en haar bestempeld als een ideologie, die in strijd is met de orde van de schepping (vgl. AL 56). Door dit alles heeft Paus Franciscus veel niet-praktiserende katholieken en de liberale wereld teleurgesteld.

Toch vormt *Amoris Laetitia* een dijkdoorbraak, die de gehele katholieke zedenleer in twijfel trekt. In hoofdstuk 8, “De gebrokenheid begeleiden, onderscheiden en integreren”, heeft Paus Franciscus wegen geopend, die het in de toekomst mogelijk zullen maken, de katholieke moraal, met een beroep op het pauselijke voorschrift, te ontwijken. De paus herhaalt niet alleen de bedenkelijke uitspraken van de laatste bisschopssynode, volgens welke de hertrouwd gescheidenen “levende lidmaten” van de Kerk zijn, over wie de Heilige Geest “gaven en charisma’s tot heil van allen” uitstort (AL 299), maar gaat nog verder. De katholieke leer over het huwelijk en alle tot nu toe geldende normen blijven weliswaar ook in de toekomst geldig, het is voor degenen

die ongehuwd samenleven of alleen maar burgerlijk gehuwd samenleven, nog steeds verboden, de Absolutie en de Heilige Communie te ontvangen, maar – er zijn uitzonderingen!

Men moet, aldus de Paus, oordelen vermijden, “die geen rekening houden met de complexiteit van de verschillende situaties” (AL 296). De algemene richtlijnen zijn weliswaar goed, “maar in hun formuleringen kunnen zij onmogelijk alle bijzondere situaties beschrijven” (AL 304). Dat kan voor veel menselijke richtlijnen gelden, maar de goddelijke wetten, volgens welke de seksuele vereniging van man en vrouw slechts in een geldig huwelijk toegestaan is en een sacramenteel en voltooid huwelijk door geen macht ter wereld – dus ook niet door de Paus

– kan worden gescheiden, kennen geen uitzonderingen en gelden ongeacht welke omstandigheden.

Bovendien heeft de Kerk samen met veel niet-christelijke filosofen tot nu toe altijd geleerd, dat er naast moreel indifferente handelingen ook op-zichzelf-goede en op-zichzelf-slechte handelingen zijn, de moraliteit van een handeling dus iets objectiefs is en niet afhangt van omstandigheden of van de persoonlijke bedoeling. Het doden van een onschuldige, het misbruiken van een kind of het belasteren van een mens is altijd en onder alle omstandigheden slecht en kan daarom ook door geen nog zo'n goede bedoeling zedelijk goed worden. Wie op grond van onwetendheid en een falend geweten denkt, dat het goed is een onschuldige te doden om iemand anders te redden, of dat het toegestaan is een tegenstander te belasteren om een goede zaak tot een goed einde te brengen, kan eventueel subjectief van zonde gevrijwaard zijn, objectief blijft zijn daad echter slecht. Om een noodlijdende te helpen of tegenover de echtgenote of echtgenoot de echtelijke trouw te bewaren, is daarentegen altijd goed. Wanneer iemand alleen iets goeds zou doen, met de bedoeling dat hij daardoor door anderen wordt geprezen of daarvoor betaald wordt, dan zou zijn persoonlijke verdienste worden verminderd of zelfs worden opgeheven, zijn daad op zich blijft echter goed. De natuurlijke zedenwet is dus niet alleen maar een "bron van inspiratie" voor het nemen van een beslissing (zie *AL 305*), maar verbiedt of gebiedt menige handeling apodictisch.

Dat heeft absoluut niets met "het geloof, dat alles wit of zwart is" (*AL 305*) te ma-

ken. Men kan er heel goed begrip voor hebben dat iemand op grond van ontrouw of liefdeloosheid van zijn echtgenoot in een nieuwe verhouding zou worden gedreven. Men kan begrijpen, dat in een dergelijk geval sprake is van verminderde schuld, maar het feit van het overspel blijft echter slecht.

Paus Franciscus beweert nu, dat het "niet meer mogelijk is om te zeggen, dat iedereen die in een zogenaamde 'onwettige' situatie leeft, zich in een toestand van doodzonde bevindt en de heiligmakende genade verloren heeft", en dit niet alleen op grond van gebrek aan kennis van de goddelijke norm, maar ook door grote problemen "om de waarden te begrijpen, waarom het bij de zedelijke norm gaat". Iemand zou zich "in een concrete toestand kunnen bevinden, die hem niet toestaat, anders te handelen en andere beslissingen te nemen, zonder een nieuwe schuld op zich te nemen" (*AL 301*). De Paus zegt dus in alle ernst, dat het kan gebeuren, dat iemand in een relatie, die objectief zondig is, moet blijven, omdat hij anders een nieuwe schuld op zich zou nemen. Het enige geval dat hier denkbaar is, zou zijn, dat man en vrouw bij elkaar blijven door de aanwezigheid van gemeenschappelijke, minderjarige kinderen. Deze zaak heeft de Kerk al eerder goedgekeurd, onder voorwaarde dat het paar nu als broer en zus in volledige omhouding samenleeft.

Stel nu dus, een paar leeft in een niet-echtelijke verbintenis, maar heeft "grote moeite", om daarin iets zondigs te zien. Dit paar wil God in hun verbintenis liefhebben en dienen en is daarbij subjectief van goed geweten. Het is mogelijk dat

een dergelijk geval kan voorkomen, als gevolg van de verwarring, die de media, de publieke opinie en priesters, die de leer van de Kerk aan hun laars lappen, aanrichten. Zo'n paar moge subjectief vrij zijn van zonde, maar hun relatie is toch objectief in tegenspraak met de wil van God. Een echte herder, die de taak heeft om hen die de weg kwijt zijn, terug te brengen op de weg van God, kan dus een dergelijke situatie niet goedkeuren en deze mensen de Sacramenten toedienen, alsof ze een christelijk echtpaar waren. Het is precies op dat punt dat de overwegingen van de Paus onjuist zijn. Het is mogelijk, schrijft hij, “dat men midden in een objectieve situatie van zonde – die niet subjectief verwijtbaar of dat althans niet volledig is – in de genade van God kan leven, dat men kan liefhebben en dat men ook in het leven van genade en van liefde kan groeien, wanneer men daarvoor hulp van de Kerk krijgt” (AL 305). Zoals de voetnoot (AL 351) uitdrukkelijk vermeldt, kan deze hulp van de Kerk “in bepaalde gevallen” ook bestaan in de “hulp van de Sacramenten”, want de Eucharistie is “geen beloning voor volmaakt, maar een gul geneesmiddel en voedsel voor zwakken”.¹ Daarmee heeft de paus het terrein van de katholieke zedenleer verlaten, en het is bijna een brutaliteit voor deze drogredenen ook nog een beroep te doen op de onderscheidingsleer van de H. Thomas van Aquino.

Paus Franciscus mag nog zo vurig verklaren, dat “iedere verkeerde uitleg te vermijden” en “het volmaakte ideaal van het huwelijk ... in zijn volledige grootsheid te presenteren is” evenals “welke vorm van relativisme dan ook” moet worden vermeden (AL 307), gezien het

nu een zaak is van individuele herders om in het *forum internum* tot een “zeer verantwoordelijk persoonlijk en pastoraal onderscheid voor ieder specifiek geval” (AL 300) te komen, en daarmee wordt het de facto toch aan de persoonlijke beoordeling van de individuele zielzorger overgelaten, of hij in zo'n geval de Sacramenten toedient of niet. Welke zielzorger zal bovendien de moed hebben, aan een paar op grond van zijn bijzondere situatie de Sacramenten toe te dienen, en dat daarentegen aan andere ongehuwde paren te weigeren?

De argumentatie van de Paus kan zonder probleem worden toegepast op andere gevallen. Wanneer een homoseksueel paar echt van elkaar houdt en gewoon niet kan begrijpen, dat hun leven zondig is, kan men hun dan ook de Communie uitreiken?

Wat moet men bovendien denken van de uitspraak “Niemand mag voor eeuwig worden veroordeeld, want dat is niet de logica van het Evangelie” (AL 297)? In het Evangelie zegt de Mensenzoon tot de boosdoeners: “Ga weg van Mij, vervloekten, in het eeuwige vuur, dat bereid is voor de duivel en zijn engelen”. (Mt 25, 41) Wie een zondige situatie niet wil opgeven, maar tot het einde in de zonde volhardt, zal dus door God voor eeuwig worden veroordeeld. De Paus schijnt echter te zeggen, dat men een paar, dat in zonde leeft, niet voor altijd de Communie kan ontzeggen. Mag men dan een dief, die zijn buit niet wil teruggeven, ook niet voor altijd veroordelen? Wordt zijn onrechtmatige bezit, op den duur tot rechtmatig eigendom? Dat zou precies overeenkomen met de logica van de Paus.

We mogen hier niet vergeten, dat er in *Amoris Laetitia* ook zeer mooie passages staan. De paus doet echt zijn best om voor het ideaal van het christelijk huwelijk propaganda te maken. Hij omkleedt met redenen, waarom de band van man en vrouw in het huwelijk van nature onverbreekelijk moet zijn. Hij schetst een mooi beeld van het christelijke gezin, spreekt over het grote geschenk, dat kinderen betekenen, geeft adviezen voor de beheersing van crises en de opvoeding van de kinderen. In tegenstelling tot de wijdverbreide gender-ideologie schrijft hij: “Ieder kind heeft het recht, de liefde van een moeder en een vader te ontvangen; beiden zijn noodzakelijk voor een gehele en harmonieuze groei naar volwassenheid.” (AL 172) Hij benadrukt dat kinderen, vooral tijdens de eerste maanden van het leven, de moeder nodig hebben (AL 173), maar toont ook de belangrijke rol van de vader en de gevaren van een “vaderloze maatschappij” (AL 175 f). Franciscus herinnert er verder aan, dat de opvoeding van de kinderen het “voornaamste recht van de ouders is” en de staat hierbij slechts een begeleidende taak heeft (AL 84).

Ook in deze passages dringen zich echter steeds kritische gedachten op. Is het bijvoorbeeld echt gepast, in een pauselijke tekst over huwelijk en gezin een lang citaat van Martin Luther King te brengen, een baptistendominee, die bekend stond als echtbreker en plagiaris? Zelfs de nacht voordat hij werd vermoord, had hij doorgebracht met twee vrouwen en later werd

ontdekt, dat hij voor zijn proefschrift en boeken, zonder bronvermelding, uit andere boeken had gekopieerd.

Terloops zij opgemerkt, dat de Paus zelfs een christologische fout begaat, wanneer hij schrijft, dat Jezus “zich in het geloof van Zijn Vader bijschoolde, totdat Hij vruchten voortbracht in het mysterie van het Koninkrijk” (AL 65). Als natuurlijke Zoon van God, had Jezus geen geloof, omdat hij Zijn Vader en de goddelijke dingen van God aanschouwde, en hij had het daarom niet nodig om bij te scholen in het geloof.

Herhaaldelijk vindt er ook vermenging plaats van de natuurlijke en de boven-natuurlijke orde, wanneer iets natuurlijk goeds lichtvaardig als werk van de Heilige Geest geprezen wordt. Zo beweert Franciscus, dat in elk gezin, waarin kinderen voor het goede worden opgevoed, de Heilige Geest leeft en dat het niet uitmaakt tot welke religie ze behoren. (AL 77, vgl. ook AL 47 en AL 54). Het is echter vooral het achtste hoofdstuk, dat *Amoris Laetitia* aansluit bij de meest betreurenswaardige pauselijke brieven uit de recente kerkgeschiedenis. Men kan alleen maar hopen, dat kardinalen, bisschoppen en theologen, die in de voorgaande twee jaar de kerkelijke huwelijksleer voortdurend tegen afwijkingen hebben verdedigd, het ook nu wagen om tegenstand te bieden.

1. In AL 300 wordt in verband met voetnoot 336 gezegd, dat de gevolgen van een richtlijn “bij de Sacramenten niet noodzakelijk dezelfde moeten zijn”.

Katholieke Catechismus

over de kerkelijke crisis
derde oplage, 2012

Door P. Matthias Gaudron

Het Kerkelijk Leergezag

16. Wie is de drager van het kerkelijk leergezag?

De dragers van het kerkelijk leergezag zijn volgens het goddelijk recht de paus voor het geheel van de Kerk en de bisschoppen voor hun dioceses.

Het is hun door God gegeven taak als opmerste leraren van het geloof, hun toevertrouwen de christelijke leer te verkondigen en erover te waken dat zij deze zuiver

houden. Daarmee zetten zij het werk van onze Heer Jezus Christus voort, die na Zijn hemelvaart niet meer zichtbaar onder ons verblijft. “Wie u hoort, hoort Mij, en wie u versmaadt, versmaadt Mij,” heeft Jezus tot Zijn apostelen gezegd (*Lc 10, 16*), en dat geldt natuurlijk ook voor de bisschoppen, die immers de opvolgers van de apostelen zijn.

17. Is het kerkelijk leergezag onfeilbaar?

Ja, het kerkelijk leergezag is in bepaalde gevallen onfeilbaar. Daarvoor moet aan bepaalde voorwaarden voldaan zijn, omdat buiten deze voorwaarden om het tot dwalingen kan komen. Dus

niet iedere uitspraak of preek van een paus of bisschop is onfeilbaar, evenmin elke pauselijke encycliek, want de onfeilbaarheid geldt alleen voor uitspraken, waarvoor die wordt opgeëist.

18. Wanneer is de paus onfeilbaar?

De paus is onfeilbaar, wanneer hij ‘ex cathedra’ spreekt, d.w.z. wanneer hij als opmerste leraar van de volkeren een waarheid tot een voor alle gelovigen bindend dogma verheft. In zo’n geval is de paus verzekerd van de bijstand van de Heilige Geest, zodat hij het niet mis kan hebben. Theologen schrijven daarenboven in het algemeen de paus

in enkele andere gevallen onfeilbaarheid toe, b.v. bij heiligverklaringen, bij algemene wetten van de kerk of wanneer hij zich tot woordvoerder maakt van al zijn voorgangers.

Het Eerste Vaticaans Concilie leert: “Wanneer de Bisschop van Rome ex cathedra spreekt, dat wil zeggen, wan-

neer hij in de uitoefening van zijn ambt als herder en leraar van alle christenen uit hoofde van zijn hoogste apostolische autoriteit beslist, dat een leerstelling van de geloofs- of zedenleer door de gehele Kerk gehandhaafd moet worden, dan heeft hij, met de aan hem, via de aan de heilige Petrus toegezegde goddelijke bijstand, die onfeilbaarheid, waarmee de goddelijke Verlosser Zijn Kerk bij de vaststelling van de geloofs- of zedenleer uitgerust wilde zien.”¹

De pauselijke onfeilbaarheid staat geheel in dienst van de bescherming van het geloof, dat immers, zoals we reeds zagen, onveranderlijk en voor de zaligheid onontbeerlijk is. Dat benadrukt hetzelfde concilie op een andere plaats: “De H. Geest zou die bijstand niet aan de opvolgers van Petrus hebben toegezegd, wanneer zij door Zijn openbaring een nieuwe leer aan het licht zouden brengen, maar alleen als zij met Zijn bijstand de door de apostelen overgeleverde openbaring, of beter gezegd, de nalatenschap van het geloof heilig zouden koesteren en getrouw zouden uitleggen.”² Daarom verdient kardinaal Ratzinger bijval, wanneer hij schrijft: “Inderdaad ... heeft het Eerste Vaticaans Concilie de paus beslist niet

gedefinieerd als een absolute monarch, maar geheel integendeel, als borg voor de gehoorzaamheid overeenkomstig het uitgevaardigde woord: zijn volmacht is gebonden aan de overlevering van het geloof.”³

Een dergelijke dogmatisering van een geloofsartikel komt niet al te dikwijls voor, en veel pausen hebben van deze volmacht helemaal geen gebruik gemaakt. In de twintigste eeuw is er slechts één dogma afgekondigd, namelijk de Ten Hemelopneming van Maria door paus Pius XII op 1 november 1950.

19. Wanneer zijn bisschoppen onfeilbaar?

Bisschoppen zijn in twee gevallen onfeilbaar. Op de eerste plaats zijn zij onfeilbaar, wanneer zij op een algemeen concilie, onder de paus als hun leider, een geloofsleer verkondigen. Zo hebben alle vroegere oecumenische concilies⁴ onfeilbare besluiten genomen. Van belang daarbij is, dat de paus deze besluiten goedkeurt, ook als hij

niet noodzakelijk persoonlijk bij het concilie aanwezig moet zijn. Zou de paus een besluit van het concilie niet goedkeuren, dan geldt dit ook niet als onfeilbaar.

De bisschoppen zijn op de tweede plaats onfeilbaar, wanneer zij over de hele wereld eenstemmig een geloofsleer verkon-

digen. Dit betreft punten van de algemene geloofsverkondiging, die al geruime tijd overal in de Kerk zijn onderwezen, zonder te worden aangevochten.

Een onfeilbare uitspraak van de paus of een concilie noemt men een besluit van het *buitengewoon leergezag* van de Kerk. De algemene onfeilbare geloofsverkondiging van de bisschoppen daarentegen noemt men het *gewone en algemene leergezag*.

Zo werd de werkelijke tegenwoordigheid van het Lichaam en Bloed van Christus in het Sacrament van de Eucharistie weliswaar pas bij het Concilie van Trente

plechtig vastgelegd, maar was natuurlijk al eerder algemeen erkend dogma van de Kerk. Pas de ontkenning door de protestanten maakte de plechtige dogmatisering nodig. Zo zijn de aanvallen van dwaalleeraars vaak aanleiding voor de Kerk, een waarheid plechtig te definiëren.

Echter, in het geval van een waarheid, die in de Kerk omstreden is, hetzij omdat niet alle bisschoppen in een bepaald tijdperk het eens zijn, hetzij omdat in verschillende perioden, verschillende meningen hebben geheerst, dan kan slechts op de eerste manier, dus door de plechtige uitspraak van de paus of het concilie duidelijkheid worden gebracht.

20. Welk aandeel hebben de bisschoppen in de kerkelijke crisis?

Volgens een gezegde van kardinaal Šeper is “de crisis van de Kerk een crisis van de bisschoppen.”⁵ Zeker, onder de tegenwoordig ongeveer 5000 bis-

schoppen zijn erbij, die katholiek zijn en het geloof willen dienen, maar met het geloof van de meeste bisschoppen is het slecht gesteld. In plaats dat zij

het geloof verdedigen, laten ze priesters en professoren, die openlijk een of meerdere geloofswaarheden ontkennen, niet alleen hun gang gaan, maar ondersteunen deze zelfs nog. Ja, veel bisschoppen nemen zelfs standpunten in, die niet met het katholieke geloof en de katholieke moraal verenigbaar zijn.

De aartsbisschop van Salzburg, Georg Eder, heeft in dit verband in een herderlijk schrijven over de Eucharistie een opmerkelijke schuldbekentenis afgelegd, waarin hij van een “jarenlang tekortschieten van het herdersambt” sprak: “Wij, bisschoppen, hebben ons veel te weinig om onze kudde bekommerd, we hebben de verscheurende wolven binnengelaten. Aan de katholieke faculteiten van de universiteiten doceerden tientallen jaren professoren, die het katholieke dogma van de Eucharistie – en andere katholieke waarheden – verlamden. In het godsdienstonderwijs werden en worden de eucharistische waarheden met ernstige tekortkomingen doorgegeven. Ja, de herders zijn schuldig geworden, het zout is smakeloos geworden, het zal spoedig vertrappt worden.”⁶

Uit de enorme hoeveelheid feiten kunnen hier maar enkele voorbeelden worden aangehaald. In 1989 werd voor het bisdom Rottenburg een theoloog uit Tübingen, **Walter Kasper**, tot bisschop benoemd, wiens juiste geloof in zijn aanstellingsbrief van 17 april als een

“voortreffelijke, gezonde leer”⁷ geprezen werd. Hoe ziet het er nu uit met de leer van theoloog Kasper? In zijn boek “Inleiding in het geloof” lezen wij de zin: “Dogma’s kunnen volstrekt eenzijdig, oppervlakkig, betweterig, dom en voorbarig zijn.”⁸ Hoe is dit met de katholieke opvatting te rijmen, volgens welke dogma’s met bijstand van de Heilige Geest tot stand komen?

Maar voor Kasper betekent het geloof immers “niet een voor waar houden van wonderbaarlijke feiten en op gezag voorgehouden geloofspunten”, maar de bereidheid, zich met God als “basis en doel van zijn bestaan in te laten.”⁹ Daarmee heeft Kasper de antimodernisten-eed, die hij bij zijn priesterwijding heeft afgelegd, gebroken, want daarin beledigd hij: “Ik omarm en aanvaard stellig, dat het geloof ... de werkelijke instemming van het verstand met de uitwendige waarheid, aanvaard vanuit het horen; en waardoor wij geloven dat waar is al wat gesproken, betuigd en geopenbaard is geworden door de persoonlijke God, onze Schepper en Heer, op het gezag van God, de Volmaakte Waarheid.”¹⁰ Als het geloof niets

anders is, dan zich met God als basis en doel van ons bestaan “in te laten”, dan kunnen de mensen van alle religies het ware geloof bezitten, daarvoor hoeft geen katholiek te zijn. Met zulke opvattingen is het dan ook niet verwonderlijk, dat Kasper in zijn werk “Jezus de Christus” de wonderen van Jezus¹¹ en zijn Godheid ontkent. Zo lezen we bijvoorbeeld, dat, wanneer in het Nieuwe Testament sprake is van de titel Zoon Gods, “we niet van de latere dogmatische uitleg van de metafysische Zoon Gods, Jezus” mogen uitgaan.

Deze zou “om te beginnen de oudtestamentisch-joodse als ook de hellenistische denkmogelijkheden van Jezus en het Nieuwe Testament ver te boven gaan.”¹² Met andere woorden: Jezus had zichzelf absoluut niet kunnen voorstellen de ware Zoon van God te zijn. Voorts beweert Kasper: “Volgens de synoptische Evangelieën bestempelt Jezus zelf zich nooit als Zoon van God. Daarmee is de verklaring van de Zoon Gods eenduidig als geloofsbelijdenis van de Kerk bewezen.”¹³ Afgezien daarvan, dat hij deze bewering met het oog op *Mt 11, 27* en andere plaatsen direct zelf moet relativeren, wil hij daarmee wel aanduiden, dat de leer van de ware Zoon Gods, Christus, niet in het Evangelie is gerechtvaardigd, maar een later verzinsel is van de christelijke gemeenschap. Inderdaad, worden in paginalange verhandelingen de duidelijkste verklaringen van de H. Schrift (zelfs die van het Evangelie van Johannes, dat het meest nadrukkelijk de Godheid van Christus leert) en de onfeilbare definities van het Concilie van Nicea (A.D. 325) zo lang en in het wilde weg geïnterpreteerd,

totdat er niet meer overblijft dan dat Jezus Christus een mens geweest is, die een bijzondere relatie met God had en in wie God zich onherroepelijk heeft geopenbaard. Iets dergelijks kent men al van Karl Rahner. We moeten dus vaststellen, dat Kasper verder van het geloof verwijderd is dan veel protestanten, voor wie de Godheid van Christus en Zijn wonderen een vanzelfsprekendheid zijn.

Van deze stellingen heeft Kasper geen enkele herroepen. Er is geen enkele aanwijzing, dat hij vandaag als bisschop anders denkt. Integendeel zelfs. In september 1993 gaf hij samen met de bisschoppen Lehmann en Saier een herderlijk schrijven uit, waarin de zogenaamd hertrouwd gescheidenen min of meer openlijk toestemming werd gegeven de H. Communie te ontvangen, als zij zich daartoe door een “persoonlijk verantwoorde gewetensbeslissing” gemachtigd voelen.¹⁴ Deze bisschoppen werkten daarmee een onwaardige, heiligschennende ontvangst van de H. Communie in de hand, want deze mensen leven in een ongeldig huwelijk en daardoor in een toestand van zware zonde. Op overeenkomstige wijze is het te beoordelen, wanneer de generaal-vicaris van Regensburg, Gegenfurtner, in juli 1996, met betrekking tot een priester, die zijn ambt neerlegde, om met zijn vriendin samen te wonen, van mening was dat de priester zijn ambt niet meer mocht uitoefenen, maar de twee mochten nog wel ter Communie gaan.¹⁵ Desondanks werden Kasper en Lehmann in 2001 tot kardinaal gecreëerd, waarbij evenwel de benoeming van Lehmann bij het Vaticaan waarschijnlijk werd afgedwongen.

Ook de voorganger van bisschop Kasper in het diocees Rottenburg-Stuttgart, bisschop **Georg Moser**, schijnt met de Godheid van Christus problemen te hebben gehad. Hij beweerde namelijk in zijn herderlijk schrijven voor de Vasten in 1980: “Het kruis was ook voor Jezus niet te doorgronden; het bleef onbegrijpelijk en onmenselijk.”¹⁶ Wanneer het kruis voor Christus zelf onbegrijpelijk geweest is, dan kan hij geen ware God geweest zijn.

Een ander voorbeeld, hoe het met het geloof van de bisschoppen staat, zijn de uitspraken van **Karl Lehmann**, de langjarige voorzitter van de Duitse bisschoppenconferentie, over de opstanding van Christus. Voor hem is de opstanding weliswaar “in ieder geval een reële gebeurtenis”, gelijktijdig zou het met de historische werkelijkheid “een groot vraagteken” zijn. Letterlijk zegt hij: “De opwekking van Jezus Christus door God de Vader is, strikt genomen, een gebeurtenis in de sfeer van God, dat in wezen niet tot onze geschiedenis hoort. Maar in ruimte en tijd ontwikkelt het zich tot een bijzonder gebeuren.”¹⁷ Achter deze raadselachtige formuleringen staat, zoals achter de door veel theologen gebruikte manier van uitdrukken, dat de opstanding weliswaar “een echte, maar geen historische gebeurtenis” zou zijn. Dit drukt de overtuiging uit, dat het lichaam van Christus niet opnieuw levend werd, maar dat Christus slechts in het geloof van de leerlingen zou zijn opgestaan. De leerlingen zouden op een of andere manier tot de overtuiging zijn gekomen dat Jezus niet dood was, maar bij de Vader zou leven. Duidelijker had vroeger de protestant W. Marxen geformuleerd: Met de zin

“Jezus is opgestaan” hadden de leerlingen niets anders willen uitdrukken dan: “De zaak Jezus gaat verder”. Terwijl er echter talrijke protestanten zijn, die hem hierin niet hebben gevolgd, schijnt dat voor katholieke bisschoppen tegenwoordig beslist aanneembaar te zijn, hoewel de H. Paulus toch met nadruk schrijft: “Maar zo Christus niet is verrezen, dan is onze prediking ijdel, ijdel ook uw geloof. Dan blijken we bovendien valse getuigen van God te zijn: want we hebben van God getuigd, dat Hij Christus heeft opgewekt”. (*1 Kor 15, 14 e.v.*)

Lehman baarde in 2007 ook opzien met de opmerking, dat hij niet “in de Kerk gelooft ... en ook niet in het Christendom”, maar alleen in God. Ook wanneer hij dit aansluitend relateert met de verklaring, dat men met betrekking tot de Kerk niet direct van geloven zou kunnen spreken, zoals men spreekt over geloven in God, dan blijft zijn uitspraak schandelijk, want tenslotte bekennen we in de geloofsbelijdenis ons geloof in de “heilige, katholieke Kerk”. De bijval van de aanwezige toehoorders (verreweg ongelovigen, dat wel) betrok zich hoofdzakelijk tot de uitspraak, dat hij niet in de kerk gelooft.¹⁸

De opvolger van kardinaal Lehmann, aartsbisschop **Robert Zollitsch**, voorzitter van de Duitse bisschoppenconferentie, ontkende in 2009, tijdens televisie-interviews al direct tweemaal een dogma. In een interview op paaszaterdag antwoordde hij op de vraag, of Christus voor onze zonden gestorven was, uitdrukkelijk met “Nee”. Christus zou, integendeel, uit solidariteit met ons, de dood op zich hebben genomen. Wegens de opwindende die hij daarmee veroorzaakte, publiceerde hij

kort daarop in het *Konradsblatt*, orgaan van zijn bisdom, een voorzichtige correctie op zijn stelling. Tot de eenvoudige betekenis, dat Jezus voor onze zonden gestorven is en door Zijn lijden en sterven genoegdoening voor onze zonden heeft geschonken, daarvan is de bisschop echter ook hier niet doordrongen. Men vindt slechts een paar zinnen, die met goede wil in die betekenis kunnen worden opgevat. Zo staat er ongeveer, dat plaatsvervangend handelen in een mensenleven niets onbekends is, wanneer b.v. iemand voor iemand anders de boete betaalt, die hij zelf niet kan opbrengen. De uitdrukkelijke toepassing op Christus maakt Zolitsch echter niet. Wanneer men verder leest: “Het christelijke geloof schrikt er niet voor terug om zelfs nog aan de dood des Heren een positieve, verlossing brengende en verzoenende betekenis toe te schrijven. Christus sterft ten gunste van de mensen en plaatsvervangend voor hen”, dan kan men dat opvatten als overeenkomend met de zin van de katholieke leer, maar duidelijk wordt dat echter niet, want ten eerste impliceert de formulering “zelfs nog de dood des Heren”, dat het hier slechts om een onwezenlijk aspect van de verlossing handelt, en ten tweede wordt nergens gezegd, dat Christus de straf voor onze zonden op zich heeft genomen. Het lijkt er eerder op, dat Jezus “een slachtoffer is geworden van de menselijke slechtheid” en dat Hij zich als “slachtoffer aan de reddende en werkzame liefde Gods” ter beschikking heeft gesteld. Terloops maakt aartsbisschop Zolitsch dan nog een andere fout, wanneer hij Jezus Christus in zijn artikel als een “gelovige” beschrijft. Dat is een theologische misvatting, want het is een vaststaande katholieke leer (*sententia certa*),

dat Christus al tijdens Zijn aardse leven in directe verbinding met God stond (*visio beatifica*). Deze waarheid, die nog door Pius XII in de encyclieken *Mystici corporis* en *Haurietis aquas* nadrukkelijk werd bevestigd, blijkt onder andere daaruit, dat de ziel van Christus anders aan haar eenheid met de goddelijke Persoon zou hebben moeten geloven, wat tot groter consequenties zou leiden. Christus was dus op aarde al geen gelovige, maar een kenner, hij bezat niet de deugd van het goddelijk geloof.

Het verwijt, nog niet eens de eenvoudigste waarheden van de catechismus te beheersen, bevestigde hij nog eens op Allerheiligen (1 november) in een interview bij de ZDF (*Das Zweite Deutsche Fernsehen*), waarin hij een geheel verkeerde uitleg over het vagevuur gaf. Dit beschreef hij als de kans op loutering en vervolgde: “Ook na de dood heb ik nog eenmaal de mogelijkheid, als ik me naar God toewend, als ik me afwend van het kwaad, dat ik heb gedaan, werkelijk de weg naar God te vinden en daarmee ook de weg tot de belofte, de weg naar de hemel”. Dat is natuurlijk volkomen onzin. Met de dood van de mens is zijn proeftijd en beslissing voorbij. Hij kan zich daarna niet meer naar God toewenden. Daarom roept Christus in het Evangelie herhaaldelijk op tot waakzaamheid. De Heer komt op een tijdstip, dat men het niet vermoedt, ja, zelfs als een dief in de nacht, en wee de knecht, die Hij slapend en onvoorbereid aantreft. De dwaze maagden vinden de poort gesloten en kunnen de bruiloftszaal niet meer binnen. Daarom zegt de Catechismus van de katholieke Kerk in artikel 1021: “De dood maakt een einde aan het leven van

de mens als de tijd waarin hij de in Christus zichtbaar geworden genade kan aanvaarden of verwerpen”. Het vagevuur is alleen voor degenen, die in de heiligmakende genade, dus in de vriendschap met God, gestorven zijn, maar nog tijdelijke zondestraffen hebben uit te boeten. Het is angstaanjagend, dat er deze keer bijna geen reacties volgden op de uitlatingen van Zollitsch. Dat betekent dat tegenwoordig een bisschop in alle openheid dwaalleren kan verkondigen, en dat het al niemand meer interesseert.

Eind augustus 2011 hernieuwde Zollitsch tenslotte in een interview met het weekblad “Die Zeit” de wens, die zijn voorganger in 1993 samen met de bisschoppen Lehmann en Kasper had geuit, toen hij zei, dat hij hervormingen in de katholieke Kerk verwachtte in de omgang met hertrouwde gescheiden mensen. Daarbij sprak hij de hoop uit, dat hij de vooruitgang in deze kwestie “nog

bij zijn leven” mee zou maken. Dat is een “vraagstuk van de barmhartigheid,” voegde hij eraan toe, “en daarover zullen wij in de komende tijd diepgaand spreken”. Was onze Heer Jezus Christus dan onbarmhartig toen Hij de onontbindbaarheid van het huwelijk proclameerde: “Wie zijn vrouw verstoot, en een ander huwt, begaat echtbreuk tegen haar. En wanneer een vrouw haar man verlaat en een andere huwt, begaat zij echtbreuk” (*Mc. 10, 11* e.v.)? Was Hij onbarmhartig toen Hij tot de echtbreukster zei: “... Ga heen, en zondig voortaan niet meer” (*Jh. 8, 11*)? De Kerk kan er niets aan veranderen, want zij is gehouden aan de leer van Christus.

De lijst van voorbeelden kan naar believen worden uitgebreid. Het is helaas een feit, dat veel bisschoppen niet meer achter de meest fundamentele geloofswaarheden staan.

Wordt vervolgd ...

1. Dogmatische Constitutie Pastor Aeternus hfdst. 4; DH 3074
2. Ibid. DH 3070
3. Vom Geist der Liturgie, Freiburg i. Br. 2000, blz. 142 e.v.
4. Een oecumenisch concilie is een concilie van de gehele Kerk, waarvan besluiten voor de hele wereldkerk gelden; ‘oecumenisch’ betekent hier ‘algemeen’. Het tegenovergestelde daarvan is een provinciaal concilie of een synode, die slechts de bisschoppen van een of meerdere kerkprovincies omvat en wiens besluiten ook alleen maar voor dat gedeelte van de Kerk gelden.
5. Citaat uit: May, Georg: *Gefahren, die der Kirche drohen*. St. Andrä-Wördern: 1990, blz 27.
6. Dit herderlijk schrijven moest op 12 november 2000 in de kerken van het diocees worden voorgelezen.
7. Kerkelijk Mededelingenblad voor het diocees Rottenburg/Stuttgart. Bd. 40, Nr. 13 van 27-06-1989, blz. 507.
8. Kasper, Walter: *Einführung in den Glauben*. Mainz: 1983, blz. 148
9. Ibid. blz. 65
10. DH 3542.
11. Kasper, Walter: *Jesus der Christus*. Mainz 71978, blz. 104 e.v.
12. Ibid. blz. 129.
13. Ibid.
14. Kerkelijk Mededelingenblad voor het diocees Rottenburg/Stuttgart nr. 17 van 25-08-1993.
15. *Mittelbayerische Zeitung* van 3-7-1996
16. *Wer mir nachfolgen will, nehme sein Kreuz auf sich* – brief van de bisschop van Rottenburg/Stuttgart, Dr. Georg Moser, aan de parochies van het diocees ter gelegenheid van de vastentijd 1980, blz. 2.
17. Citaat uit Katholische Nachrichten-Agentur van 16-4-1992.
18. Discussie in de uitzending *Quergefragt (Südwestrundfunk)* van 7 maart 2007. De precieze tekst vindt men b.v. in het Mededelingenblad van de Priesterbroederschap St. Pius X voor Duitstaligen, mei 2007, blz. 19 e.v.

Terugblikken

Op **zondag 1 mei 2016** ontvingen in onze Kapel O.L. Vrouw van de H. Rozenkrans in Leiden vier kinderen de Eerste H. Communie. Van harte gelukgewenst!

Donderdag 5 mei, Hemelvaartsdag, was Torendag in Gerwen. Dit jaar werd de jaarlijkse fietstocht langs de middeleeuwse kerktorens in het Peelland bij ons in Gerwen geopend door de locoburgemeester van Nuenen.

In het **Pinksterweekend van 14-16 mei** nam een groep dappere Nederlandstalige pelgrims deel aan de internationale Bedevaart Chartres-Parijs.

Op **zondag 22 mei** kwam het J.K.I. voor een internationaal treffen samen in Amsterdam. De jongeren bezochten de prachtige kerken: Sint-Franciscus Xaveriuskerk (De Krijtberg), Ons' Lieve Heer op Solder (museum) en de Basiliek van de H. Nicolaas. Daarna volgde er een voordracht over geloofsverdediging. Een gezellig etentje besloot de mooie dag!

Zondag 29 mei, dag van de Sacramentsprocessie in Gerwen. Wij danken de goede God, dat ondanks de onheilspellende weersverwachting de processie toch kon uitgaan en er zelfs nog het gezellig tuinfeest op kon volgen! *Benedicamus Domino!* Een recordaantal gelovigen nam deel aan deze verheffende dag!

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Mgr. B. Fellay, algemeen overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

Juni:
Voor de zieken!

Beste Kruisvaarders,

Allemaal echt gebeurd de laatste maanden: Een begaafd portretschilder en reclametekenaar uit Noord-Holland gaat een oude oma bezoeken om haar een plezier te doen. Zoals gewoonlijk zouden ze een partijtje schaken spelen. De oma heeft echter een verrassende mededeling: “Jongeman, dit is de laatste keer dat we schaken!” – “Waarom?” – “Morgenavond om deze tijd ben ik dood!” – Slik! De vreugde aan het bezoek is er onmiddellijk uit!

Toch komt het nu en dan voor, dat de goede God mensen een zeker voorgevoel geeft, dat ze weldra zullen “hemelen”. Waarom? Om zich nog goed te kunnen voorbereiden: een eerlijk berouw, een reinigende Biecht, een sterkende Communie, Ziekenzalving, vertrouwensvolle overgave in Gods vaderhand. Zelf heb ik als priester ettelijke stervenden bevrijd zien overgaan naar het eeuwig leven. In vier op de tien gevallen zijn mensen aan wie ik het Oliesel toediende, echter verrassend opgeknapt, omdat hun taak op aarde nog niet klaar was. Ook dat is een normale werking van het Sacrament, als Jezus het voor deze mens zo wil.

Alleen: bij onze schaak-oma hier, is van vertrouwen op Onze-Lieve-Heer geen sprake. Ze was geboren in een “streng (help!) gereformeerd” protestants gezin, waarin men blijkbaar wel een bepaald geloof in, maar geen liefde tot God en Jezus kende en in ieder geval geen blij leven in het geloof. Geen: “Verblijfd u altijd in de Heer!” (*Filippenzen 4, 4*), stemmige Advent-, Kerst-, Paasvreugde, blijde vrienden in het geloof ... De H. Don Bosco zei ooit: “De treurigheid is de 8^e hoofdzonde!” En zo kwam in de jonge jaren van de schaak-oma het ogenblik, dat ze God en godsdienst totaal overboord gooide en de andere kant koos: “Lang leve abortus (= doden van baby’s in de moederschoot!)”

Ook zulke mensen leven natuurlijk niet eeuwig. En nu komt ze met de stellige bewering dat ze binnen de 24 uur dood zal zijn. Hoe weet ze dat dan? Ze praat

verder: “Ik laat morgenavond euthanasie plegen!” “Euthanasie plegen” betekent: zich met een gifspuit laten doden!

Maar we hebben ons leven niet van onszelf, maar van de goede God, die ons in de schoot van onze moeder schiep. Hij alleen mag ons het aardse leven nemen! Maar voor een ongelovig mens zoals onze schaak-oma is “euthanasie” niet ongewoon. Haar man had namelijk precies hetzelfde laten doen. Daarna ging het ook de oma ineens slechter: pijn in de heupen en alsmear minder kunnen lopen. “Ik wil LEVEN!”, riep ze. Logisch! “Ik wil niet als hulpbehoevende in een stoel zitten en wachten op hulpverleners!” Ook nog begrijpelijk! Wanneer een mens ziek is, is het goed dat hij zijn best doet te genezen of – als dat niet helemaal lukt – dan toch nog probeert er het beste van te maken.

Maar er is meer: ieder van ons krijgt in zijn leven zijn portie pijn en lijden. We kunnen dit goed of slecht gebruiken, maar in ieder geval is het een kans tot beter worden. In de Heilige Schrift zegt de goede God: “Voor diegenen die in Christus zijn, dient alles ten beste!” (*Rom. 8, 28*). Jezus zegt: “Een vrouw die een kind zal krijgen, heeft schrik en pijn, maar als ze haar kindje dan ter wereld heeft gebracht, denkt ze niet meer aan de pijn, van blijdschap, omdat een mens is geboren” (*Jh. 16, 21*). Dat betekent: elke pijn, ziekte, lijden is voorbode van een nieuw goed ding (een genade), dat God ons wil schenken, als we maar trouw blijven.

Door het lijden aan het kruis werd de ene moordenaar die met Jezus werd gekruisigd nog slechter (hij vloekte), maar de andere bekeerde zich net daardoor. “Wij

krijgen ons verdiende loon, maar Jezus heeft niets verkeerd gedaan. Heer Jezus, denk toch aan mij, wanneer Ge in Uw rijk komt!” – En Jezus antwoordt: “Vandaag nog zult ge bij Mij zijn in het paradijs!” (*Lc. 23, 40-43*). Maar niet alleen aan onszelf komt het dapper gedragen lijden ten goede: ook schenkt Jezus daarvoor zegen aan anderen.

Uit het stadje Düren in het westen van Duitsland verschenen in een paar jaar tijd acht jonge mannen in het seminarie van Zaitzkofen. Zeven van hun werden priester, en een werd broeder. Waarom “hoorden” zij de “roep” van Jezus en mijlen in de omtrek vrijwel niemand meer? Deze jonge mannen ontdekten later, dat in hetzelfde stadje een oudere dame zwaar ziek had gelegen, en haar lijden aan Jezus had gegeven met de vraag: “Zou U er kunnen voor zorgen dat uit Düren weer priesters komen?”

Wie Jezus en het ware geloof nooit heeft leren kennen en liefhebben, begrijpt natuurlijk geen snars van deze dingen. En zo wordt uit onze schaak-oma de volgende avond een euthanasie-oma. Ze nodigt haar drie zonen uit om een laatste

biertje te drinken. Om 16.00 uur fietst de kunstenaar en schaak-collega nog langs en ziet haar in haar makkelijke stoel een boek lezen. Om 18.00 uur komt hij nog eens langs. De gordijnen zijn nu dicht. De dokter, die er normaal is om levens te REDDEN, komt met de dodelijke spuit langs. Prik! ... En uit!

Nu verschijnt ze voor Jezus, die over haar en haar leven rechtvaardig zal oordelen. Mag ze wel gerust zijn of ze de hemel nog in mag? "Gij zult niet doden!" geeft God ons als 5^e gebod (*Ex. 20, 13*). Zoals abortus wordt ook euthanasie bij de van God weggelopen mensen DOOD-ge-woon!

En toch had de doodgespoten oma geen oer-treurig leven. Tenminste had ze nog mensen die om haar gaven en gewoon goed voor haar waren, zoals de kunstenaar, die met haar kwam schaken. Hij vergat haar niet en ging haar regelmatig bezoeken om haar te troosten en te verblijden in haar ouderdom en ziekte.

Moeder Teresa, een heilige zuster, had een kloosterorde gesticht om verlaten zieken te komen verzorgen, wassen, troosten en over Jezus te vertellen. Nu nodigde de Amerikaanse president, Bill Clinton, in de jaren 1990 deze dappere vrouw uit om eens voor een publiek van honderden gasten een toespraak te houden. Niet dat Clinton een vroom katholiek was: hij is een voorstander van abortus en eutha-

nasie! Maar hij dacht zich nu door deze heilige uit te nodigen, geliefder te maken.

Nu, Moeder Teresa verraste hem niet aangenaam! Ze zei luidop: “Het ergste is niet alleen, dat men hier baby’tjes in de moederschoot doodt, maar ook dat men oude en zieke mensen in een tehuis wegstopt en ze dan nooit meer bezoekt of goed tegen hun is, zodat deze arme mensen omkomen van eenzaamheid!” De president en zijn aanhangers klaptten voor Moeder Teresa niet in hun handen, maar keken sip en kwaad. Maar de dappere zuster had wel gelijk!

Nu over naar een andere zuster in een ander Amerikaans land. Het land heet Peru, een vrij groot land in het westen van Zuid-Amerika, met het hoge Andes-gebergte en veel Indiaanse mensen die katholieke christenen zijn. De zuster heet “Maria” en is nog jong: 27 jaar. Op een dag krijgt ze een zware en hardnekkige longziekte: tuberculose (TBC). Deze ziekte valt spoedig ook de hele luchtpijp aan tot en met de mond, zodat ze van de pijn niet meer kan eten of drinken. Nog niet genoeg: ze krijgt “als extraatje” nog een zweer in de slokdarm en begint daardoor bloed te spuwen! Daardoor kan ze ook al niet meer slapen. De euthana-

sie-oma zou allang hebben gezegd: “Haal snel die dokter met zijn killer-spuitje!”

Maar ware christenen denken anders. De dokter laat op 23 juni de priester roepen, zodat hij de zuster kan voorbereiden op een zeer waarschijnlijk spoedige dood. De medezusters laten hun jonge vriendin niet in de steek, maar zorgen liefdevol voor haar en bidden hard om hulp. Ze bidden met vertrouwen een novene (gebed dat 9 dagen na elkaar herhaald wordt) tot de H. Jozef. Wanneer de priester nog eens bij zuster Maria langsgaat om haar moed in te spreken en met de Communie te sterken, verrast ze hem: “Maakt u zich geen zorgen! Op 2 juli moet u mij de Communie niet meer komen brengen. Ik zal dan gewoon weer in de kapel en knielend te Communie gaan”.

’s Ochtends op de 7^e dag van de novene (29 juni) echter verslechtert haar toestand zó erg, dat iedereen ervan uitgaat ze weldra sterft. De priester gaat naar haar toe, hoort haar Biecht, geeft haar het heilig

Oliesel en zegt: “Kind, je mag gerust om een wonder vragen, maar als het Jezus’ wil is je straks mee te nemen naar het eeuwig leven, moet je eigenlijk bereid zijn Zijn wil te aanvaarden”. Zuster Maria fluistert: “Ja hoor, ik ben rustig en ik vertrouw Jezus helemaal! Ik heb nu alles met Hem in orde gebracht en als ik naar het eeuwig Vaderhuis (de hemel) mag, ben ik helemaal tevreden!”

Om 19.00 uur ’s avonds zitten de medezusters in de recreatieruimte en hun mond blijft openstaan van verbazing: zuster Maria komt binnengewandeld, normaal aangekleed! “Om 13.00 uur vanmiddag merkte ik dat ik aan het genezen was en nu voelde ik me zó goed, dat ik besloot op te staan en me aan te kleden!” De andere zusters schreeuwen:

“Un milagro! Een wonder!” Ze rennen alle maal de kapel in en zingen als dank blij het “Magnificat” voor het beeld van de goede H. Jozef! Na afloop valt Zuster Maria echter flauw. Maar: geen paniek!

Ze heeft allang niet meer gegeten. Dus halen haar lieve medezusters snel krachtig voedsel. Zuster Maria eet het snel op, zonder enige pijn, waar dan ook. Die avond valt ze in een diepe genezings-slaap ... De volgende dag op 2 juli, het Feest Maria-Visitatie verschijnt ze vroeg in de kapel en ontvangt op haar knietjes de Communie, precies zoals ze in haar groot vertrouwen had gezegd!

Behalve dat ze allebei – heidenen en christenen – eerst proberen het mogelijke te doen om te genezen, is er toch een groot verschil. Heidens denkende mensen hebben geen hoop bij het lijden. Christenen weten dat ze er iets moois voor terug krijgen als ze het uit liefde tot Jezus en tot de naasten opofferen. Heidenen halen bij een zwaar zieke de doder met de spuit, zoals de euthanasie-oma. Christenen halen dan liever een priester, die als werktuig van Jezus komt vergeven, goedmaken, sterken. En dan ook de omgeving: hoeveel oude en zieke mensen worden alleen gelaten, ja zelfs weggeschoven door hun laffe, ijsskoude medemensen! Ware christenen willen het doen zoals de zusters in Peru, die liefdevol zorgen en de hemel bestormen voor hun geliefde zieke. Bestormen wij nu ook deze maand voor hen de hemel en bezoeken wij hen nu ook, door gewoon GOED tegen hun te zijn!

Pater K. Huysegems

De H. Eucharistie en het H. Hart in een bekeringsverhaal

Op 3 januari 1947 overleed in het sanatorium (herstellingsoord) Berg en Bosch te Bilthoven het Marker meisje Grietje Schouten. Zij was een van de zes kinderen uit het gezin, die aan de toen nog zeer verbreide ziekte TBC bezweken.

Toen ze twintig jaar was, bleek een van haar longen door de ziekte aangetast. Na enige tijd thuis verpleegd te zijn, werd op aandringen van de dokter besloten haar naar het sanatorium te laten gaan. Dit gebeurde niet zonder tegenzin van de moeder en andere huisgenoten. Wat zou er in de roomse omgeving van haar Calvinistisch geloof terecht komen? Ze kreeg een Bijbeltje mee en veel vermaningen, om toch trouw te blijven.

God had echter bijzondere bedoelingen met dit open en gevoelige meisje. Juist door het geheim van de H. Eucharistie, door de katholieken geloofd en vereerd, maar door de Calvinisten als afgoderij beschouwd, wilde Hij haar aan zich binden.

Toen de rector 's morgens op haar zaaltje de H. Communie bracht aan de katholieke patiënten, maakte zich een eigenaardige ontroering van Grietje meester. Iedere dag kwam deze terug en werd ze sterker. Haar Calvinistische opvatting dreigde te wankelen. De raadgevingen van haar moeder indachtig, verzette het meisje zich tegen haar gevoelens: ze sloot de

ogen, las in haar Bijbel, keerde zelfs een keer demonstratief de priester de rug toe.

Zeven weken lang vocht ze. Toen in juni 1938 de Sacramentsprocessie langs haar raam trok, gaf ze de strijd op: ze wilde katholiek worden en verlangde Christus te kunnen ontvangen.

Door een van de zusters, aan wie Grietje haar verlangen bekend maakte, werd de rector ingelicht, maar deze toonde zich niet zo enthousiast. Hij vreesde een voorbijgaande bevestiging. Om haar geloof op de proef te stellen, hield hij haar voor ogen, welke moeilijkheden zij zou ondervinden, als ze, na genezing, naar haar eiland zou terugkeren. Maar Grietje bleef aanhouden.

Toen de rector een brief te lezen kreeg, die zij aan een pas bekeerde medepatiënte had geschreven, zwichtte hij. Uit deze brief bleek de echtheid en vastheid van haar overtuiging. Na de nodige voorbereiding werd ze op 6 juli 1939 in de katholieke Kerk opgenomen. Daags daarna, op de eerste vrijdag, ging haar vurige wens, de H. Communie te mogen ontvangen, in vervulling. “Nooit,” zo getuigde een medepatiënte, “heb ik iemand zo gelukkig gezien”.

De H. Eucharistie zou de grondslag vormen van haar katholiek leven. Hiermee samen ging de verering van Jezus' H. Hart, dat ze brandend van liefde vond in de Eucharistie. Zij vond het fundament voor haar levensvreugde in de vereniging met Christus, ook bij de zware beproeving van haar laatste levensjaren. “Zuster, ik voel me zo gelukkig, vooral als ik met Jezus verenigd ben in de H. Communie”.

Toen haar bekering in Marken bekend werd, ging er een schok door de eilandbewoners. Sinds 1578 was zij de eerste van Marken, die tot de katholieke Kerk overging. Noch een indringende brief van haar moeder, noch de brieven van haar oom, de vuurtorenwachter, die haar met allerlei argumenten de “valsheid” van de katholieke leer probeerde aan te praten, konden het nieuw gevonden geloof aan het wankelen brengen. Ook de dominee, die haar bezocht, had geen succes. Zij reageerde op dit bezoek met het bidden van de Rozenkrans. De eerste keer, dat

haar familie na haar bekering op bezoek kwam, ging men wel naar het later opgenomen zusje, maar niet naar haar. Toen ze naderhand wel bij haar kwamen, werd ze telkens diep bedroefd om de onwrikbare houding van de familie tegenover het katholicisme. Ze zei: “Ik zou zo graag mijn familieleden en andere Markers deelachtig maken aan mijn geluk. Ik zou zo graag zien, dat ook zij Jezus kenden en erkenden in het allerheiligste Sacrament en Hem daarin konden ontvangen”.

In juli 1941 kon ze als genezen worden ontslagen. Om haar moeilijkheden te besparen, wilde men haar een lichte werkring op het vasteland bezorgen. Maar Grietje wilde terug naar haar eiland, ongeacht de moeilijkheden, die ze kon verwachten. Door goedheid en toewijding hoopte ze haar eilandgenoten al-

thans gunstig te stemmen tegenover het katholicisme.

Met de geest van apostolaat verrichte ze huiselijke bezigheden in het gezin van haar moeder en later in dat van een zus. Zondagen en eerste vrijdagen waren voor haar feestdagen. Dan ging ze met de boot naar Monnikendam om de H. Mis bij te wonen en te communiceren. Wanneer in de winter de Gouwzee dichtgevroren was, wilde haar broer haar wel met de slee naar het vasteland brengen. Ze kwam echter te voet terug, ondanks gladheid en koude wind. In die tijd gold nog het gebod om nuchter te blijven vanaf middernacht. Haar moeder had daar bezwaar tegen. Om haar niet ongerust te maken, strooide Grietje wat kruimels op haar bordje en pakte de boterhammen in voor na de H. Mis.

Uit haar katholiek-zijn en uit haar vereniging met Christus putte ze haar aanstekelijke blijheid en de kracht om voor anderen te zorgen.

Na twee jaar kwam voor haar de zware slag: de gezonde long bleek aange-tast. Enkele weken werd ze nog thuis verpleegd. In die weken miste ze de H. Communie. Ze durfde er niet om vragen, uit angst, dat men in haar omgeving met het Allerheiligste zou spotten. Daarom was het voor haar een opluchting, dat ze in mei 1943 weer naar Bilthoven terug mocht. Na enige tijd schreef ze: "Ik ben hier al drie weken: de tijd gaat zo vlug. Het is zo fijn, dat ik nu elke dag de H. Communie kan ontvangen. Dat miste ik erg, toen ik thuis lag".

Geleidelijk verergerde haar kwaal. Ze begreep, dat ze haar kloosterplannen moest opgeven. Ze vroeg God, dat Hij een andere in haar plaats zou laten gaan. Zij gaf zich geheel aan Gods beschikking over.

Een zware operatie en een galontsteking, die zeer pijnlijk was, brachten haar niet uit haar evenwicht. Ze verborg zelfs haar pijnen, om het pijnstillende spuitje te onlopen. Ze "vond het niet fijn tegenover O.L. Heer, die haar het lijden zond en die meer had geleden dan zij".

Toen het zeker was, dat ze ongeneeslijk ziek was, moest ze eigenlijk naar huis, volgens de regel van het sanatorium. Ze vroeg echter te mogen blijven. Naar de reden gevraagd, erkende ze: "Om de H. Communie!"

Begin 1946 werd haar toestand heel slecht. Op 28 december diende men haar het Sacrament van het H. Oliesel toe. Iedere dag verwachtte men het einde. Toen men dan eens vroeg of ze nog niet naar de hemel ging, antwoordde ze glimlachend: "Nee, nog niet, maar op de eerste vrijdag".

Op een eerste vrijdag had ze voor het eerst de H. Communie ontvangen. De devotie tot Jezus' H. Hart was haar dierbaar gebleven in de paar jaar van beterschap en in de langere jaren van langzaam wegwijnen. Was het daarom haar vrome wens ook op een eerste vrijdag te sterven en was ze overtuigd, dat God die wens zou vervullen?

Na het ontvangen van de H. Communie op de eerste vrijdag van januari 1947, overleed ze vredig, als wegzinkend in een diepe slaap.

We kunnen het eens zijn met het getuigenis van een niet-katholieke ex-verpleegde, dat "de overgang naar het katholieke geloof voor Grietje een zegen was en een verlichting van haar lijden".

In dit leven komen Christus' woorden sterk tot uitdrukking: "Wie Mijn Vlees eet, blijft in Mij en Ik in hem". Door de H. Eucharistie heeft Christus dit leven beheerst en tot voleinding gebracht.

(J. van Holtreck; uit "Waarheid en Leven", juni 1976)

Juffrouw Elly

Puntje

Luister eens, het puntje voor juni is:

Hulpvaardig zijn!

Beste Kruisvaarders,

Onze Heer Jezus Christus zal de rechtvaardigen bij het Laatste Oordeel zeggen: “Kom, gezegenden van Mijn Vader; neem bezit van het rijk, dat voor u is bereid van de grondvesting van de wereld af! ... Wat gij voor één van Mijn geringste broeders hebt gedaan, dat hebt gij voor Mij gedaan!” (Mt. 25, 34 en 40)

Hij zelf heeft ons ook het voorbeeld gegeven. De H. Petrus getuigt, dat zijn Meester “weldoende rondging”. (Hand. 10, 38)

In al hun nood kwam Hij de mensen met Zijn hulpvaardigheid tegemoet. Hij hielp de armen, terwijl Hij voor zichzelf volmaakt bescheiden was. Hij hielp hen die honger leden, terwijl Hij zichzelf niet heeft geholpen, toen Hij in de woestijn honger kreeg. Hij hielp de zieken; en als het zo moest zijn, door een openbaar wonder. Zo ontmoette Hij aan de vijver Bethesda een man die al 38 jaren ziek was. Op de vraag van Jezus, of hij niet graag gezond wilde worden, kwam het antwoord: “Ik heb niemand om mij te helpen”. Daarop hielp Jezus hem en sprak: “Neem uw bed op en ga!” Hij was geholpen!

En precies zo hielp Hij alle anderen, die Hem om hulp smeekten, de blinden, de lammen, de melaatsen, de

doofstommen, de treurenden, de verdwaalden, de zondaars.

Dit willen helpen, deze dienst aan de naaste, heeft Jezus ons als Zijn erfenis nagelaten: “De Mensenzoon is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen; zo moet het ook zijn onder u: wie onder u groot wil worden, moet de dienaar van allen zijn”. (Mt, 20, 25-28)

Zo hebben de echte christenen van alle tijden gedaan. Zo moeten ook wij doen!

De Duitse prinses Amalia von Gallitzin vertelt in haar dagboek, hoe zij eens op de brug over de Wezer een lamme invalide ontmoette, die haar een aalmoes vroeg. Zij gaf hem een beetje geld. Toen hinkte de oude man blij naar een andere arme mens, die verderop op een bank zat, en deelde het geld met hem. De prinses riep hem terug en vroeg hem: “Beste man, zeg eens, is dat een broer of familielid van u?” Hij antwoordde: “Hij is niet mijn broer naar het vlees, maar wel mijn broeder in Christus. Hij is mijn kameraad in de oorlog geweest, nu is hij het als invalide. Hij kan niet gaan bedelen, omdat hij niet ziet. Maar ik kan wel zien. Het is dus goed, dat ik ook voor hem aalmoezen inzamel”.

Vol vreugde over zulk een edelmoedigheid en christelijke gezindheid drukte de prinses hem van harte flink wat geld in de hand.

God weet wat we nodig hebben om gelukkig te zijn - helpen maakt gelukkig - en Hij belooft ook de hulpvaardigheid, dikwijls al hier op aarde en in ieder geval in de eeuwigheid.

Ook tegenwoordig zijn er nog altijd, zoals ten tijde van Jezus openbaar leven en zoals in de tijd van prinses Amalia, hulpbehoevende mensen: de armen, de zieken, de treurende, de verdwaalden, de zondaars, enz.. Als wij een beetje oplettend zijn, ontmoeten we altijd weer mensen, die onze hulp nodig hebben. De gelegenheid om te helpen vinden we natuurlijk eerst en vooral: thuis, op straat en op school. Maar ben ik bereid om te helpen? Vergeet nooit, dat onze Verlosser “weldoende rondging!”

Jullie mogen voor het Puntje alle keren meetellen, dat je iemand op de een of andere manier hebt geholpen. Schrijf dit getal 's avonds in de kolom Puntje van de Schatkist. Doe je best!

Pater C. de Beer

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van

Aantal Schatkisten:	8
Dagelijkse Toewijding	300
H. Mis	81
H. Communie	80
Geestelijke Communie	256
Offers	420
Tientjes	1.018
Bezoek aan het Allerheiligste	96
Meditatie	57
Goed Voorbeeld	211
Puntje	252

Bijbelse Geschiedenis

R. Businger

55. De arbeiders in de wijngaard.

God wil dat alle mensen zalig worden. 1 Tim. 2, 4

gehuurd. Hij zei hun: Ga ook gij naar mijn wijngaard.

Nadat Jezus met Zijn leerlingen over de hemelse beloning van Zijn trouwe volgelingen had gesproken, voegde Hij er nog deze gelijkenis bij: “Het rijk der hemelen is gelijk aan een huisheer, die in de vroege morgen uitging, om arbeiders voor zijn wijngaard te huren. Nadat hij met de arbeiders was overeengekomen voor één tienling per dag, stuurde hij ze naar zijn wijngaard. En tegen het **derde** uur ging hij uit, en zag anderen werkeloos staan op de markt. Hij zei hun: Ga ook gij naar mijn wijngaard, en wat billijk is, zal ik u geven. Zij gingen er heen. Opnieuw ging hij uit tegen het **zesde** en het **negende** uur, en deed eveneens. Ook tegen het **elfde** uur ging hij uit, en vond er nog anderen staan; en hij sprak tot hen: Waarom staat u hier de hele dag werkeloos! Ze zeiden hem: Omdat niemand ons heeft

*Toen het nu avond geworden was, sprak de heer van de wijngaard tot zijn rentmeester: Roep de arbeiders en geef hun het loon; te beginnen bij de laatste, en zo tot de eerste. En zij, die op het **elfde** uur waren gekomen, ontvingen ieder één tienling. Toen nu ook de eersten kwamen, dachten ze meer te zullen ontvangen; maar ook zij kregen ieder één tienling. Ze namen hem aan, maar begonnen tegen de heer des huizes te mopperen, en zeiden: Deze hier, die het laatst zijn gekomen, hebben slechts één uur gewerkt; en u stelt ze gelijk met ons, die de last en de hitte van de dag hebben gedragen. Maar hij antwoordde aan één van hen: Vriend, ik doe u geen onrecht; bent u niet voor één tienling met mij overeengekomen? Neem dus het uwe en ga heen. Ik wil aan hem, die het laatst is gekomen, evenveel geven als aan u. Of staat het mij niet vrij, met het mijne te doen wat ik wil? Of bent*

u kwaad, omdat ik goed ben? Zo zullen de laatsten de eersten zijn, en de eersten de laatsten; want velen zijn geroepen, maar weinigen zijn uitverkoren”.

In deze gelijkenis leert Jezus, dat het loon in de hemel evenredig zal zijn, niet zo-

zeer aan de duur van het werk als wel aan de mate van de *genade* en aan de *ijver*. De woorden “*velen zijn geroepen, maar weinigen zijn uitverkoren*”, betekenen hier, dat *betrekkelijk* weinigen door God zijn uitverkoren tot *hoge* volmaaktheid.

56. De opwekking van Lazarus.

Zoals allen sterven door hun gemeenschap met Adam, zo zullen ook allen door hun gemeenschap met Christus herleven. (1 Cor. 15, 22)

Op het feest van de tempelwijding (ongeveer 10 december) ging Jezus weer naar Jeruzalem. Met steeds meer aandrang zocht Hij de Joden te bewegen, aan Zijn Godheid te geloven. Daarom sprak Hij tot hen: “*Ik en de Vader zijn één*”. Maar zij bleven verstokt en wilden Hem niet geloven. Zij beweerden zelfs dat Hij God had gelasterd en wilden Hem stenigen. Maar Hij ontweek hen en verborg zich in het land aan de overzijde van de Jordaan op de plaats,

waar Johannes had gedoopt. Vele leerlingen van Johannes zochten hier Jezus op en getuigden: “*Alles was waar, wat Johannes van Hem heeft gezegd*”. En velen geloofden daar in Hem.

Intussen was Lazarus, de broeder van Maria en Martha, ziek geworden. De zusters zonden daarom een bode naar Jezus en lieten Hem zeggen: “*Zie, Heer, hij, die U liefhebt, is ziek*”. Toen Jezus dit hoorde, sprak Hij: “*Deze ziekte loopt niet uit op de dood, maar ze dient tot glorie van God, en om Gods Zoon te verheerlijken*”. Pas twee dagen later sprak Hij tot Zijn leerlingen: “*Laten we weer naar Judea*

gaan. Onze vriend Lazarus is ingeslapen, maar Ik ga hem wekken”.

Toen Jezus in Bethanië kwam, lag Lazarus reeds vier dagen in het graf. Nauwelijks had Martha vernomen, dat Jezus naderde, of zij snelde Hem tegemoet en riep: *“Heer, zo U hier was geweest, was mijn broer niet gestorven. Maar zelfs nu weet ik nog, dat God U zal geven, wat U Hem vraagt”.* Jezus antwoordde: *“Uw broer zal verrijzen”.* Martha hernam: *“Ik weet dat hij verrijzen zal bij de verrijzenis op de jongste dag”.* Jezus sprak: *“Ik ben de verrijzenis en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven; en wie leeft en in Mij gelooft, zal niet sterven in eeuwigheid. Geloof u dit?”* Martha antwoordde: *“Ja, Heer; ik geloof, dat U de Christus bent, de Zoon van God, die in de wereld komt”.*

Na deze woorden ging Martha haastig naar huis terug en sprak in stilte tot haar zuster Maria: *“De Meester is daar en roept u.”* Maria snelde aanstonds naar Jezus, en veel mensen uit Jeruzalem, die gekomen waren, om de beide zusters

te troosten, volgden haar. Zodra Maria bij Jezus kwam, viel zij Hem te voet en sprak wenend: *“Heer, als U hier was geweest, dan was mijn broer niet gestorven”.* Ook de Joden, die met haar naar Jezus waren gegaan, weenden.

Toen Jezus allen zag wenen, vroeg Hij vol droefheid en medelijden: *“Waar hebt u hem begraven?”* Zij antwoordden: *“Heer, kom het zien!”* En ook Jezus weende. Toen zeiden de Joden: *“Zie, hoe Hij hem liefhad!”* Zij gingen nu naar het graf. Dit was een grot, en een steen sloot de ingang af. Jezus sprak: *“Neem de steen weg”.* Toen sprak Martha: *“Heer, hij riekt al, want het is al de vierde dag”.* Jezus antwoordde: *“Heb Ik u niet gezegd: Wanneer u gelooft, zult u Gods heerlijkheid zien?”*

Men nam dan de steen weg. Jezus nu sloeg Zijn ogen hemelwaarts en bad; dan riep Hij met luide stem: *“Lazarus, kom uit.”* En de overledene trad terstond te voorschijn en leefde. Veel Joden, die dit wonder zagen, geloofden in Jezus.

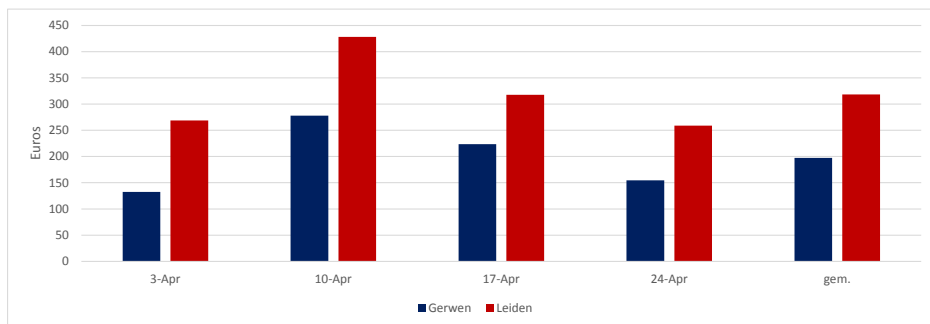
Jaarprogramma 2016

Wanneer? van	t/m	Waar?	Wat?
18-06		Gerwen	Derde Orde FSSPX
29-06		Ecône (CH)	Priesterwijdingen
02-07		Zaitzkofen (D)	Priesterwijdingen
03-07	14-07	<u>Oosteeklo</u>	EK-jongenskamp
04-07	09-07	Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (gemengd)
17-07	28-07	<u>Oosteeklo</u>	EK-meisjeskamp
18-07	23-07	Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (gemengd)
31-07	14-08	Antwerpen-Praag	Fietskamp
27-08	28-08	Nederland	Bedevaart Gorcum-Brielle
10-09		Gerwen	Derde Orde FSSPX
11-09		Antwerpen	JKI-bijeenkomst (internationaal)
12-09	17-09	Antwerpen	Mariale Retraite (gemengd)
17-09		Bonheiden (B)	Sportdag van de Traditie
01-10		België	Bedevaart Banneux
09-10		Leiden	Parochiefeest
22-10		Leiden	Aanbiddingsdag
12-11		Gerwen	Derde Orde FSSPX
20-11		Gerwen	Parochiefeest met Sinterklaas
20-11		Leiden	Koordag i.v.m. H. Cecilia
27-11		Gerwen/Leiden	Adventsbezinning (Derde Orde FSSPX)
11-12		Leiden	JKI-bijeenkomst (internationaal)
14-12		Gerwen	Gulden Mis

Onze Overledenen

Mevr. M.E.V.	Smit-van der Lende	Huizen	11	06	2015
Hr. J.H.	de Beer	Rijswijk	12	06	1986
Mevr. M.	Finkenflügel-Vosch van Avesaet	Zutphen	19	06	2006
Mevr. M.W.	Groen-Vesterink	Doesburg	28	06	2006

Collecten in april

Priesterwijdingen 2016

Ecône (CH), 29 juni en Zaitzkofen (D), 2 juli

Kalender Gerwen

Juni

wo.	1	7.15	H. Mis	H. Angela de Merici, maagd (3 ^e kl.)
do.	2	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Eerste donderdag v.d. maand, Votiefmis van O.H.J.Chr. Hogepriester (3 ^e kl.); ged. HH. Marcellinus, Petrus en Erasmus, mart.
vr.	3	17.30	Lof	
		18.30	gez. H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, feest van het Allerheiligst Hart van Jezus (1^e kl.)
za.	4	8.30	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Franciscus Caracciolo, bel.; daarna uitstelling tot 12.30 uur
		10.00	Onderricht	Godsdienstlessen
zo .	5	10.30	Hoogmis	3^e zondag na Pinksteren (2^e kl.), kinderzegen
ma.	6	18.30	H. Mis	H. Norbertus, biss. en bel. (3 ^e kl.)
di.	7	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
wo.	8	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
do.	9	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Primus en Felicianus, mart.
vr.	10	7.15	H. Mis	H. Margaretha, koningin en weduwe (3 ^e kl.)
za.	11	8.30	H. Mis	H. Barnabas, Apostel (3 ^e kl.)
		10.00	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	12	10.30	Hoogmis	4^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma.	13	18.30	H. Mis	H. Antonius van Padua, bel. en kerkl. (3 ^e kl.)
di.	14	18.30	H. Mis	H. Basilius, biss. en kerkl. (3 ^e kl.)
wo.	15	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Vitus, Modestus en Crescentia, mart.
do.	16	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
vr.	17	7.15	H. Mis	H. Gregorius Barbarigo, biss. en bel. (3 ^e kl.)
za.	18	11.00	gez. H. Mis	H. Ephrem van Syrië, bel. en kerkl. (3 ^e kl.); ged. HH. Marcus en Marcellianus, mart. ; <i>Bijeenkomst Derde Orde</i>
zo.	19	10.30	Hoogmis	5^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma.	20	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Silverius, paus en mart.
di.	21	18.30	H. Mis	H. Aloysius van Gonzaga, bel. (3 ^e kl.)

wo.	22	7.15	H. Mis	H. Paulinus, biss. en bel. (3 ^e kl.)
do.	23	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Vigilie van de H. Johannes de Doper (2 ^e kl.)
vr.	24	18.30	gez. H. Mis	Geboorte van de H. Johannes de Doper (1^e kl.)
za.	25	8.30	H. Mis	H. Wilhelmus, abt (3 ^e kl.)
		10.00	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	26	10.30	Hoogmis	6^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma.	27	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); Mis (voor sommige plaatsen) van O.L. Vrouw van Altijddurende Bijstand
di.	28	18.30	H. Mis	Vigilie van de HH. Petrus en Paulus, apostelen (2 ^e kl.)
wo.	29	18.30	gez. H. Mis	HH. Petrus en Paulus, Apostelen (1^e kl.)
do.	30	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Gedachtenis v.d. H. Paulus, Apostel (3 ^e kl.)

Juli

vr.	1	17.30	Lof	
		18.30	gez. H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, feest van het Kostbaar Bloed van O.H. Jezus Christus (1^e kl.)
za.	2	8.30	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, O.-L.-Vrouw-Visitatie (2 ^e kl.); ged. HH. Processus en Martinianus, mart.; daarna uitstelling tot 12.30 uur
		10.00	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	3	10.30	Hoogmis	7^e zondag na Pinksteren (2^e kl.), kinderzegen

Activiteiten in Gerwen

Catechismusonderricht: zaterdag 4, 11 en 25 juni en 2 juli

- Kleine kinderen: 10.00-10.45 uur en 10.55-11.40 uur (A. Coolen)
- Grote kinderen: 10.00-10.45 uur en 10.55-11.40 uur (paters)

Eucharistische Kruisvaarders: geen bijeenkomst in juni

Geloofsverdieping voor volwassenen: geen bijeenkomst in juni

Derde Orde: zaterdag 18 juni

Kalender Leiden

Juni

vr.	3	18.00	Lof	
		19.00	gez. H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, feest van het Allerheiligst Hart van Jezus (1 ^e kl.)
za.	4	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Franciscus Caracciolo, bel.; daarna uitstelling tot 13.00 uur
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	5	10.30	Hoogmis	3 ^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.), kinderzegen; E.K.-bijeekomst
vr.	10	19.00	H. Mis	H. Margaretha, koningin en weduwe (3 ^e kl.)
za.	11	9.00	H. Mis	H. Barnabas, Apostel (3 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	12	10.30	Hoogmis	4 ^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.)
vr.	17	19.00	H. Mis	H. Gregorius Barbarigo, biss. en bel. (3 ^e kl.)
za.	18	9.00	H. Mis	H. Ephrem van Syrië, bel. en kerkl. (3 ^e kl.); ged. HH. Marcus en Marcellianus, mart.
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	19	10.30	Hoogmis	5 ^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.); J.K.I.-bijeekomst
vr.	24	19.00	gez. H. Mis	Geboorte van de H. Johannes de Doper (1e kl.)
za.	25	9.00	H. Mis	H. Adelbertus, bel. (3 ^e kl. bisdom Rotterdam); ged. H. Wilhelmus, abt
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	26	10.30	Hoogmis	6 ^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.)

Juli

vr.	1	18.00	Lof	
		19.00	gez. H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, feest van het Kostbaar Bloed van O.H. Jezus Christus (1 ^e kl.)
za.	2	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, O.-L.-Vrouw-Visitatie (2 ^e kl.); ged. HH. Processus en Martinianus, mart.; daarna uitstelling tot 13.00 uur
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	3	10.30	Hoogmis	7 ^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.), kinderzegen

Activiteiten in Leiden

Catechismusonderricht: zaterdag 4, 11, 18 en 25 juni en 2 juli

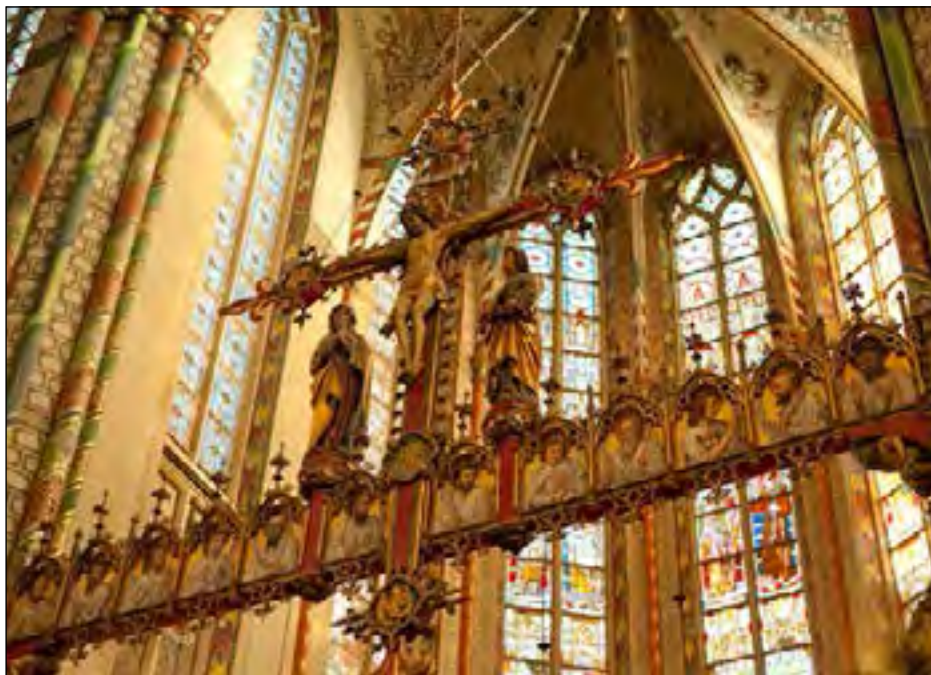
- Kleine kinderen: 10.20-12.00 uur (E. van den Nouwland)
- Grote kinderen: 10.20-12.00 uur (paters)

Eucharistische Kruisvaarders: bijeenkomst op zondag 5 juni

Jong Katholiek Initiatief: bijeenkomst op zondag 19 juni; bovendien bezoekt het J.K.I.-Nederland het schoolfeest in Antwerpen op zondag 26 juni!

Aankondiging voor de St. Willibrordkerk in Utrecht

Hoogmissen: 5 juni 18.00 uur; 12, 19 en 26 juni 17.00 uur

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Oude St. Clemenskerk
Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05
H. Mis zie pagina 46 e.v.

Leiden

Kapel O.L.V. van de Rozenkrans
Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden
Telefoon +31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05
H. Mis zie pagina 48

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

c.debeer@stpiusx.nl voor Pater C. de Beer
p.huyssegems@googlemail.com voor Pater K. Huyssegems

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90
BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)
Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 567 13 97

De erediensten worden verzorgd door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295
D-45356 Essen
Telefoon +49 (0) 20 166 49 22
Op zondag Hoogmis om 9.30 uur

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755

H. Mis
• zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
• ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80

H. Mis
• zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
• ma., di., wo, za. 8.15 uur
• do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80

H. Mis
• zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- de hierbij ingesloten acceptgirokaart.

U vindt ons ook op internet

- www.stpiusx.nl
- www.stpiusx.be

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: drie kwartier vóór de H. Mis, eventueel ook na de H. Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 17,00.

DOSSIER

- 3 Verklaring van de Priesterbroederschap St. Pius X betreffende de postsynodale exhortatie *Amoris laetitia* van Paus Franciscus van 19 maart 2016
- 6 Een overwinning van het subjectivisme

KATHOLIEKE CATECHISMUS (OVER DE KERKELIJKE CRISIS)

- 10 Het Kerkelijk Leergezag

TERUGBLIKKEN

- 18 Eerste H. Communie
- 18 Torendag
- 20 Bedevaart Chartres-Parijs
- 22 J.K.I. bijeenkomst
- 22 Sacramentsprocessie

EUCHARISTISCHE KRUISTOCHT

- 30 Uitleg van de intentie
- 35 De H. Eucharistie en het H. Hart in een bekeringsverhaal
- 39 Puntje
- 40 Schatkisten
- 41 Bijbelse Geschiedenis

VAN DE PRIORIJ

- 44 Jaarprogramma
- 44 Onze overledenen
- 45 Collecten in maart
- 45 Priesterwijdingen 2016
- 46 Kalender Gerwen
- 48 Kalender Leiden
- 49 Aankondiging voor de St. Willibrordkerk in Utrecht
- 50 Onze adressen in Nederland
- 51 District Benelux
- 51 Colofon